

gaa ud og tage Fisken. Faktisk er det, at her i Landet har Jordbruget saa stor Tiltrækning for Befolkningen, at det væsentligst kun er Nøden eller Manglen ved ikke at kunne faa Jordbrug, der driver Folk til Søs. Det er ikke saa behageligt et Liv at være Fisker, at Folk give sig dertil, naar de ikke have særlige Grunde dertil. I England f. Eks. drives Befolkningen bort fra Landet, fordi den engelske Jord væsentlig ejes af Godsejere, saa at man ikke har nogen egentlig jordbrugende Landbostand. Derved drives Folk ud til Kysterne for at drive Erhverv der. Paa lignende Maade forholder det sig i Tyskland. Hvordan det er i Holland og Frankrig, ved jeg ikke, men der udsættes store Præmier. Det er først, naar Fiskeriet bliver rigtig tilløkkende, eller naar Trangen er stor, at Manden gaar ud paa Søen for at fiske; det er der ingen Tvivl om. Trangen til at gaa ud paa Søen har ikke været saa stor her i Landet, derfor gaar man uden om Fiskeriet. Men efterhaanden gaar det op for Befolkningen, hvor meget der kan være at indvinde der, og det er meget nyttigt, at vi fra Statens Side gøre, hvad vi kunne for at gøre dette Erhverv saa tilløkkende og let som muligt. Dette kan opnaas dels ved de Midler, som ere antydede af andre Talere, dels ved, at vi paa det Sted, hvor Fiskemængden er rigest, og hvor de fremmede søge hen for at tage Fisk, nemlig ved Vestkysten, gøre det mest mulige for at lette Erhvervet og formindske Faren. Det meste Fiskeri drives Norden for Horns Rev og langs Vestkysten; der er det, der maa være et Tilflugtssted, og det kan faas uden store Udgifter til kostbare Havneanlæg. Jeg gentager, hvad jeg tidligere har sagt: Lad os faa Ringkøbing Fjord gjort tilgængelig for Fiskeriet ved Anlæg af en Havn. Det kan ske ved en Gennemskæring af Hvide Sande. For 200 Aar siden var Indløbet der, og det kan uden Fare ogsaa sættes der i dette Øjeblik. Lad os gøre Indsejlingen til Ribe Aa farbar, saa Fiskerne kunne finde Tilflugt der. Og endelig ligger Fanø med et stort Krav paa at blive hjulpen saaledes, at Fiskerne kunne søge Tilflugt der uden at være nødt til at gaa til Esbjerg eller andre Steder.

Med Hensyn til Finansloven og Finansregnskabet skal jeg udtale min Glæde over de bedre finansielle Forhold, som nu rinde op for vort Land. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det for en stor Del er Jernbanerne, de Love, som vi have vedtaget, og desuden den Sparsommelighedens

Aand og den bedre Styrelse, der er kommen ind i Jernbanevesenet, som have influeret stærkt paa Budgettet. I denne Forbindelse vil jeg dog rette en Forespørgsel til den højtærede Trafikminister: Hvis Banernes Overskud vokser, kommer vel den Tid, da der bliver Tale om at udbetale Tantieme. Jeg ved ikke, om den Tid maaske allerede er kommen. Jeg tillader mig nu at spørge, om den Ordning af Tantiemen, som findes i den nu sidst vedtagne Lov om Organisationen, virkelig er den heldigste Ordning. Vi vedtage en Lov, der ordner alt saaledes, at Banerne upaatvivlelig vil bringe forøget Indtægt, enten saa den højere Administration er lidt mere eller mindre pligtopyldende, og saa siger man: saa snart det nu bliver saa og saa meget, skulle I faa Tantieme. Til de Folk, som sidde med disse for vort Land særlig store Lønninger, siger man: Naar Indtægterne stige, skulle I ogsaa faa Tantieme, og det en betydelig Tantieme. De Mænd, der stilles i Spidsen for en saadan Institution, stilles jo højt i social Henseende og lønnes godt, Titler og Ordener og alt muligt faa de. Det forekommer mig, at deres Æresfølelse og Interesse for den Sag, de give sig af med, naturlig maa drive dem til at bringe det mest mulige ud af den Institution, de forestaa. Hvorfor skulle saa først og fremmest de have Tantieme, og først naar de have faaet, Personalet nedefter have Tantieme, men mindre og mindre. Jeg ved ikke, hvorfor man ikke skulde gaa den modsatte Vej. Jeg tillod mig i Jernbanekommissionen at stille et Forslag til en Tantiemeberegning, som ikke vandt Bifald, men som jeg fastholder er den rigtige Vej. Jeg foreslog, at Tantiemefordelingen skulde begynde fra neden af, ved de laveste Stillinger, og først efterhaanden som Indtægten stiger, gaar den op til de højere Stillinger. Det forekommer mig langt naturligere, at man begynder med at interessere det lavere Personale, den store Mængde, end at begynde med de enkelte, der staa højere. Den Tantiemeordning, der er vedtagen, skal ikke opmuntre de mange lavest stillede til den mindste Interesse; det kan den ikke. Gaar man blot ned saa langt som til en Stationsforstander, ser man klart, at den Udsigt, at han maaske en Gang om Aaret kan faa en Udbetaling af 20—30 Kr., ikke vejer op mod den Gene at miste en Mand, en Portør eller maaske en Assistent. Men dersom vi derimod, omtrent paa den Maade, som jeg har